

BASINA VE KAMUOYUNA

Sağlık çalışanları olarak defalarca çağrı yaptık. Savaşın, çatışmanın en acı yüzünü bilen biz sağlıkçılar; gençlerin, çocukların ölü, parçalanmış bedenlerinin görmekten çok yorulduk.

Daha iki ay önce “İnsanlar ölmesin, barış olsun” demek için Ankara’da miting yapmak isteyen insanlar katledilmiş; yaralıların ve onlara yardıma koşan sağlık emekçilerinin üzerlerine biber gazı atılmıştır. Şimdi Güneydoğu’da yaşananlar tüyler ürperticidir. Aylardır tanık olduklarımız vahşet boyutlarındadır. Türkiye Cumhuriyeti’nin tarihinde yaşanmadığı kadar uzun ve hukuka aykırı sokağa çıkma yasakları ilan edilip üzerine operasyon yapılan, elektriksiz, susuz kalan, açlık tehlikesiyle burun buruna gelen, evleri kurşunlanan, bombalanan, keskin nişancıların hedefi olan hatta yakınlarını yitiren insanlarımızı çok daha büyük tehlikeler beklemektedir. Milletvekillerinin, basının dahi delemeyişi bu yasaklarla, işlenen insanlık suçları gizlenmektedir.

Devlet, bu bölgelerdeki öğretmenleri savaş boyutundaki operasyon öncesi hizmet içi eğitim adı altında ilçelerden çıkarırken geride kalan öğrencileri kaderlerine terk etmekle ve sağlık emekçilerini hastanelere hapsedmekle çok tehlikeli bir mesaj vermiştir. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere tüm kamu hizmetleri savaş düzenine göre yeniden dizayn edilmektedir. Şimdi de toplumsal hafızanın yok edilmesi amacıyla tarihi eserler tahrip edilmekte, okullar, hastaneler, öğrenci yurtları boşaltılarak şehirler polis karakolları ve askeri karargâhlar haline getirilmektedir. Büyük bir cezaevi haline getiriliyor ülkemiz.

Yaşanan insan hakkı ihlallerinden sağlık emekçileri de zarar görmektedir. Cizre Devlet Hastanesinde olduğu gibi sağlık kurumları hedef haline gelmekte, getirilmekte, silahlı saldırıya uğramaktadır. Hastaneler çatışma bölgelerinde özel hareket polisleri tarafından birer karargah gibi kullanılmaktadır. Hastanelerden dışarıya ateş açılmakta, dışarıdan da hastanelere ateş edilmekte, roketli saldırılar olmaktadır. Türkiye’nin de taraf olduğu pek çok uluslar arası sözleşme her türlü savaş ve çatışma koşullarında hastanelerin korunmasını emrederken bugün hastaneler bırakın korunmayı birer çatışma mekanı haline dönüştürülmüştür. Hastanelerin kapısında ambulans yerine TOMA’lar, akrepler beklemekte, hastanelere, ambulanslara kurşun sıkılmaktadır. Özellikle çatışma bölgelerindeki sağlık emekçileri yaşadıkları çaresizlik nedeniyle, bu bölgelerden ayrılmaya çalışmakta, en sonunda istifayı bile düşünmektedirler. Böylesi koşullar nedeniyle yurttaşlar sağlık hizmetine erişememekte, bebeklerin aşıları yapılamamakta, kadınlar evlerde doğum yapmakta, eczaneler açılmamaktadır. Sağlık çalışanları can güvenliği olmayan koşullarda yurttaşların sağlığı için çabalamaktadırlar.

Yaşanan bunca sorun için bir kez bile konuşmayan Sağlık Bakanı, şimdi de müjde verir gibi çatışma alanlarındaki sağlık emekçilerinin bir hafta boyunca sağlık kurumlarından ayrılmayacaklarını, hastanede yatıp kalkacaklarını ilan etmektedir.

Yaşam hakkı, sağlık hakkı en temel insan haklarındandır. Sağlık çalışanları olarak biliyoruz ki çocuklar başta olmak üzere, tüm bölge halkında yaratılan şiddetli psikolojik travma, tedavisi çok güç, uzun yıllar etkisinin silinmesi mümkün olmayacak sonuçlar yaratmaktadır. Hayatını kaybedenlerin yakınları yasını bile yaşayamamaktadır.

Soruyoruz: Yarattığınız bu çatışma ortamında sağlık hizmeti alamadığı için ölen yurttaşlar umrunuzda mı? Bölgeden yaşanan göçlerle ilçelerin, kentlerin insansızlaşması, kentlerimizin Gazze’yi, Halep’i andıran görünümüne bürünmesi nasıl bir geleceğe işaret etmektedir? Görevlendirdiğiniz sağlık çalışanlarının ateş altında bırakılmaları, ölüm tehlikesi altında çalışmaları sizi ilgilendirmiyor mu? Onlar yaralanır, hayatını kaybederse sorumluluğunun altından nasıl kalkacaksınız?

Bir kez daha sesleniyoruz

Yeni bir Dr. Abdullah Biroğlu , Hemşire Eyüp Ergen, ambulans şoförü Seyhmuz Dursun vakaları istemiyoruz.

Çatışmalar son bulsun, silahlar değil insanlar konuşsun.

Sağlık kurumları askeri amaçlarla kullanılmasın, çatışma mekanı olmaktan çıkarılsın.

Sağlık kurumları ve sağlık çalışanlarına yönelik tüm saldırılar dursun.

Yurttaşların sağlık hizmeti almasına engel olan tüm uygulamalar kaldırılsın.

Reçetemizdeki en etkin ilaç barıştır.

Ruh sağlığı çalışanları olarak diyoruz ki;

- Savaşın yıkıcılığından vazgeçmek ve yeniden barışı tahayyül edebilmek için silahlar hemen susmalıdır.
- Bu coğrafyada, bu topraklarda yaşayan insanlar sorunlarını, kana bulamadan, saldırmadan, demokratik yollarla çözmeyi başarabilirler.
- Toplumdaki bu savaş rüzgarına teslim olmayıp, yanımızdakilerle bir arada yan yana sağlamca durarak savaşa karşı durma zamanıdır.
- Cizre’de yaşamını yitirenler için Karadeniz’de, Karadeniz’den Ege’den yaşamını yitirenler için Diyarbakır’da ağlamadan, insanlığın kadim tarihince devam eden kutsallara saygı göstermeden, kayıplara duyulan yası ortaklaştırmadan, kendi haklılığımızı anlatma ısrarından vazgeçip ötekini dinlemeden, bu ülkenin her yakasında yaşayan insanlar birlikte yaşamak için kararlılıkla hep beraber barış güvercinleri uçurmadan hiçbirimiz güvende değiliz.
- Savaş insanın geçmişiyle ve geleceğiyle; en temelde kendisiyle olan ilişkisini değiştirir. Benliğini üzerine kurduğu temelleri etkiler-sarsar. Savaş direk maruz kalınmaksızın da içsel dünyalara yansır. Bu yüzden BARIŞ sadece çatışmaya maruz kalma ihtimali olanlar için değil her birimiz için temel bir gereksinimdir. Mutlu olabilmek için, hayattan alınabilecek tadı alabilmek için elzemdir.

BARIŞ elbette en önce ölümlerin durması için lazımdır. Ancak orada bitmez;

BU GÜZEL ÜLKENİN, BU KADİM TOPRAKLARIN HER BİR YANINDA YAŞAYAN TÜM İNSANLAR İÇİN, GELECEĞE DAİR HAYALLER KURABİLMEK, UMUT VE MUTLULUK ÜRETEBİLMEK İÇİN BARIŞ VAZGEÇİLMEZİMİZDİR.